polskich gmin uzdrowiskowych

dr Paulina Łazutka-Gawęda,

Dyrektor Generalny Stowarzyszenia Edukacji Administracji Publicznej

Wprowadzenie

Gminy uzdrowiskowe to zgodnie z art. 38 ustawy o samorządzie gminnym[1] tzw. gminy posiadające pewne odrębności ustrojowe, które wykonują zadania o szczególnym charakterze. W obowiązującym stanie prawnym mamy dwa rodzaje gmin wykonujących zadania o szczególnym charakterze. Pierwszym z nich są właśnie gminy uzdrowiskowe, drugim natomiast jest miasto stołeczne Warszawa[2]. Uniwersalną podstawą prawną funkcjonowania gmin uzdrowiskowych jest ustawa o samorządzie gminnym, natomiast szczegółowe zasady istnienia i działania takich gmin określa ustawa o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych[3] oraz akty wykonawcze do niej. Celem niniejszego opracowania jest przedstawienie oraz z krótką charakterystyką cech charakterystycznych gmin uzdrowiskowych.

1. Nadanie statusu uzdrowiska lub gminy

danie statusu uzdrowiska jest podstawowym elementem odróżniającym tzw. gminy zwykłe od gmin uzdrowiskowych. Zasady nadawania takiego statusu określa rozdział 5 ustawy o uzdrowiskach. Zgodnie z art. 31 ustawy status uzdrowiska może być nadany obszarowi, który spełnia łącznie następujące warunki: posiada złoża naturalnych surowców leczniczych o potwierdzonych właściwościach leczniczych na zasadach określonych w ustawie, posiada klimat o właściwościach leczniczych potwierdzonych na zasadach określonych w ustawie, na jego obszarze znajdują się zakłady lecznictwa uzdrowiskowego i urządzenia lecznictwa uzdrowiskowego, przygotowane do prowadzenia lecznictwa uzdrowiskowego; spełnia określone w przepisach o ochronie środowiska wymagania w stosunku do środowiska oraz posiada infrastrukturę techniczną w zakresie gospodarki wodno-ściekowej, energetycznej, w zakresie transportu zbiorowego, a także prowadzi gospodarkę odpadami.

Przedstawiony katalog ustawowy ma charakter zamknięty, co oznacza, że tylko ta gmina, która spełnia